

kakor stari, izkušeni mački, in Bog ve, česa bi se lotile, da jih semtertja skrbna materina roka ne spomni, da še niso sami svoji gospodarji. Mlada mačeta sô neznano šegava in živa. Vedno se igrajo in nikdar ne mirujejo, prav kakor otroci, samo da se tako hitro ne naveličajo. Cele ure sujejo, vlačijo in mečejo kako igračo iz kraja v kraj, naj si bode že lahek klobčič pavole ali nogavica ali pa nekoliko lažji črevelj. Kadar pa nimajo nič jednakega, se igrajo z materinim repom ali pa sami s seboj, in človek se jih ne more nikdar dovolj nagledati, kako se božajo, mečejo in valjajo. Pa zakaj bi tudi ne bila tako brezskrbna, vsaj jih čuva pazno in bistro oko materino. Če se jim kdo približa, takoj začne jezno pihati, in ako se bližajoči bodisi prijatelj ali sovražnik ne zmeni za njeno jezo, ampak se le še bliža, ne uide zasluženi kazni; mačka ga opraska in obdela, da se mora hote ali nehote umakniti.

Drugače pa je mačka ravno v tem času, ko ima mlade, zelo mehkega srca nasproti drugim živalim. Večkrat se je že zgodilo, da so ji dali v gnezdo mlade pse, veverice, celo podgane in miši, in ona jih je vzgojila in vzredila, kakor svoje mladiče. Brehm in drugi pisatelji pripovedujejo več vzgledov, kako je mačka svoje rejence čuvala ter za nje skrbela kakor prava mati.

Ves drugačen pa je maček. Nikdar ga ni doma, ne po dnevi, ne po noči; vedno se klati po svetu, se prepira in pretepa z drugimi. Ne samo, da mu je vzgoja mladičev deveta briga, streže jim celo po življenju, tako da ima mačka pogosto dovolj skrbi, da mu jih prikrije.

(Konec prihodnjic.)



Dekličje oči.

Dekličje oči, čarobne oči
 Že često so glave zmotile
 Učnim in modrim in slavnim možem,
 Kako bi je meni ne bile!

Dekličje oči, čarobne oči
 Iz celice v svet so zvale
 Izkušene, stare in resne može,
 Kako bi pa mene ne bile!

Carmen.

